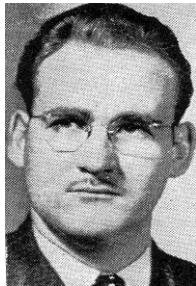

*En Hij riep Zijn twaalf discipelen tot Zich en gaf hun macht
over onreine geesten om die uit te drijven
en om alle ziekte en alle kwaal te genezen...
Gaat en predikt en zegt:
Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.
Geneest zieken,*

Wekt doden op!

Matthéüs 10: 7-8

Rev. Ern Baxter

Rev. W.M. Branham

Rev. Gordon Lindsay

verslagen van ooggetuigen

© 2007 H.J..J. TERBURG

Het moet omstreeks het jaar 1947 zijn geweest, dat aan een eenvoudige, ongeletterde prediker in een visioen wordt getoond, hoe een dood jongetje zal worden opgewekt uit de dood.

Kari Holma

Overal waar hij komt, laat hij het de mensen noteren op het schutblad van hun Bijbel. Een paar jaar later, in Finland, gaat dit visioen in vervulling: de jongen die daarin werd getoond, blijkt ene Kari Holma te zijn. (Zie blz. 12/13)

De plaatselijke burgemeester en een groep predikanten zijn er getuige van. Wat er zich zoal bij en rondom dit wonder afspeelde, vertelt deze prediker, William Branham, zelf in:

'DE OPWEKKING VAN EEN DODE JONGEN'

- Een getuigenis over gebeurtenissen tijdens een campagne in Finland; voorzien van een Nederlandse vertaling; op MP3 uitgebracht door 'GWU' onder nr. 53-1203.

Duur: 2 uur 25 min.

Enige prominente predikers begeleidden William Branham op deze reis. Ten minste twee van hen waren niet alleen bij déze opstanding uit de dood aanwezig, maar waren dikwijls getuige van het bovennatuurlijke.

In deze brochure zullen we, afgezien van William Branham zelf, ook van enige anderen het een en ander horen over hun ervaringen.

Het betreft dan met name: Rev. Gordon Lindsay (een voorganger uit Shreveport U.S.A. en tevens uitgever van 'The Voice of Healing') en Rev. Ern Baxter (destijds voorganger van een grote gemeente in Vancouver - Canada).

De eerste getuige

De eerste getuige is William Branham zelf. Hij vermeldt dat ook Rev. Jack Moore (predikant uit Shreveport, USA), er zowel bij was toen Kari Holma uit de dood werd opgewekt, alsook toen hetzelfde gebeurde met een kleine Mexicaanse baby.

Het volgende verslag, verteld in Topeka (Kansas) vermeldt wat er precies plaatsvond:

OPWEKKING VAN EEN DODE MEXICAANSE BABY

¹⁵⁰ ...die avond, toen de gebedskaarten werden afgeroepen, was daar een oude man die over het podium kwam, op blote voeten, en zijn broekspijpen helemaal afgescheurd; een oude hoed in zijn hand, samengebonden met touw. En toen hij dichtbij me kwam,... was hij blind.

En ik keek naar de oude makker. En ik stond daar, in net zulke goede kleding als ik vanavond heb: iemand had me een mooi nieuw pak gegeven; had goede schoenen aan. En die arme oude makker daar: een oud voddig overhemd en stof overal op hem.

Daar stond hij, totaal blind, zijn ogen praktisch zo wit van de staar als mijn overhemd. En... en ik dacht: "Wat een wrede zaak had Satan gedaan!"

De arme oude makker had waarschijnlijk nooit een behoorlijke maaltijd gehad in zijn leven.

¹⁵¹ De economie is zo erg uit balans ginds.

... Ze moeten zóveel sparen, om een vetkaars te kopen om te worden gebrand op een gouden altaar, voor hun zonden. Dat is wat me innerlijk verteert. - Dus, daar sta je dan.

¹⁵² Nu, deze oude makker stond daar, en hij zei iets in het Spaans. En hij had een heleboel kleine kralen om zijn vingers gewikkeld en ik zei tegen hem: "Doe ze af", en... via broeder Espinoza.

¹⁵³ En ik dacht - : Ik zal mijn schouders er onder zetten'.

Ik kan gewoon mijn jas neerleggen, en het hem zeggen. En... zijn schouders zijn véél breder dan de mijne." Ik zette mijn voeten naar voren, naast de zijne; dacht: "Ik zou meteen uit m'n schoenen kunnen slippen, en niemand zou het zien, en hem mijn schoénen geven." Maar zijn voeten waren veel groter... En ik dacht: "Wel, wat zou ik kunnen doén?" Ik dacht: "O God!"

¹⁵⁴ Als je geen gevoelens hebt voor mensen, dan heeft het geen zin om te proberen ze te dienen. Je moet het voélen. Dat is de reden waarom Hij onze zwakheden voélde.

¹⁵⁵ Ik legde gewoon m'n arm om hem heen, op deze manier, en ik zei: "Hemelse Vader, als mijn vader zou hebben geleefd, zou hij ongeveer deze ouderdom hebben gehad. Het is iémands vader."

En ik stond daar gewoon op die manier en ik hoorde hem roepen: "Gloria a Dios!" - Dat betekent: "God zij geprezen!", weet u.

Keek daar rond, en de oude man kon nèt zo goed zien als ik het kon, gewoon het podium heen en weer lopend, gewoon maar doorgaand. Wel, en natuurlijk, ze moesten de helpers halen, ongeveer drie- of vierhonderd helpers die daar stonden, om ze beneden te houden. Toen moesten ze me weer terug met het touw naar boven halen.

156 De volgende avond. - Kwam daar binnen: er lagen gewoon stapels, zó hoog. Een hoop, overal van boven tot onder daar, van ouwe shawls en hoeden enzo, die ze daarop neer hadden gelegd om een gebed over te laten uitspreken. Hoe ze ooit wisten aan wie ze toebehoorden, weet ik niet: alles daar opgestapeld, daar liggend.

En het was aan het regenen. Ik was laat. En ik kwam daar binnen, en ik begon gewoon te prediken: "*Geloof is de vaste grond der dingen die men hoopt; het bewijs van dingen die men niet ziet,*" en broeder Espinoza daarzo aan het vertalen.

157 En Billy kwam eraan en tikte me op de schouder; zei: "Papa, u zult iets moeten gaan doen." Zei: "Mañana heeft al de gebedskaarten al uitgegeven." En zei: "Er is een kleine vrouw die ginds staat, een kleine dame," zei: "ze heeft een dode baby, en hij is vanmorgen gestorven."

158 U hebt het artikel gezien in 'De Volle Evangelie Zakenlieden'. En bedenk, dat moet betrouwbaar zijn, voordat het wordt gedrukt.

'n Dokter moet deze verklaring tekenen, dat het wáár is, wanneer je het laat drukken.

159 En zei: "En hij stierf vanmorgen". Ze had er de hele dag mee in die regen gestaan, en ze wist niet dat Espinoza was... of, ik bedoel,... dat Mañana die gebedskaarten aan het uitgeven was.

En zei: "Ze heeft geen gebedskaart." En zei: "Ik heb veertig of vijftig helpers gehaald, die haar niet van dat podium af kunnen houden." Zei: "Ze zal regelrecht onder ze door gaan, ze omver gooien, over hun rug klimmen, of wat dan ook. Ze probeert om hierboven te komen."

160 En ik zei: "Wel, ik zal je zeggen..." Ik zei: "Kom hierheen, broeder Moore." U kent, allen van u..., velen van u staken uw hand op dat u broeder Jack Moore kent.

Ik zei: "Broeder Moore, zij weet niet wie ik ben. Ze weet het niet. Er zijn vele predikers geweest die hier staan, sprekend, heel wat, van de Baptisten en alles, die de samenkomst ondersteunen."

En ik zei: "Nu, u, gaat u daarheen en bid voor de baby, en ze zal het verschil niet weten, ziet u."

Hij zei: "In orde, broeder Branham."

161 Hij begon het podium af te lopen, ongeveer zo ver als naar de muur daar, en ik keerde me om. (De mensen wisten het niet, omdat ze geen Engels verstonden.) En ik zei: "*Nu, zoals ik zei, geloof is de vas-...*" En keek hier vóór me, en ik zag een kleine Mexicaanse baby, met een tandeloos donker gezichtje, daar gewoon naar me zitten te grinniken, hier vlak voor me.

162 Ik zei: "Wacht een ogenblik, broeder Moore." Ik zei: "Zeg de kleine dame om h er te komen."

En Billy zei: "Pappa, ze heeft geen gebedskaart!"

Ik zei: "Ik zag net een visio n, Billy."

163 En dus gingen ze daar naar beneden en haalden de kleine dame. Hier kwam ze, daar naar boven rennend, en viel op haar knie n; begint te roepen "Padre!", wat 'vader' betekent, weet u.

Ik vroeg haar om op te staan... broeder Espinoza...

Houdt de baby vast; en ze had er een klein blauw-met-wit gestreept dekentje over, gewoon drijfnat en het water drupte eraf, en haar haar hing naar beneden. Lieflijk uitziende kleine vrouw, waarschijnlijk haar eerste baby, ze was in haar...twee-en-twintig of vijf-en-twintig jaar oud, het kleine ding zo vasthoudend; kleine, stijve vorm van ongeveer zo lang, onder deze deken. En ik dacht...

164 Ze dachten allemaal dat ik gewoon aan het bidden was, om me ervan af te maken, weet u, om haar van hun handen daar af te krijgen.

165 En ik legde mijn handen op de kleine baby, en ik zei: "Hemelse Vader, ik weet niet dat-dat dit de baby is, maar ik zag een visioen daar, een paar ogenblikken geleden, van een klein Mexicaantje; zag eruit als een kleine baby met een donker gezichtje dat lachte." En ik zei... (Ze vertalen het gebed niet, weet u.) En ik zei: "Ik zag hem glimlachen." - Ik legde gewoon mijn handen op hem, op deze manier, in de Naam van Jezus Christus, om te bidden, en de kleine baby gaf een schop en begon te huilen zo hard als hij... En zo begon het geschr euw.

166 En ik zei: "Broeder Espinoza, onderdrukt u dat nu niet. Stuur een looper, met die baby en die vrouw, en neem hem mee naar de dokter." En die avond riepen ze de dokter op; de dokter ondertekende een verklaring, dat de baby stierf aan longontsteking die morgen in zijn ziekenhuis..., of in zijn kant or, om negen uur; en hier was het omstreeks ti n uur die avond: was dood geweest sinds die morgen, en tot leven gekomen, en leeft vandaag tot eer van God.

* einde citaat *

(Uit een prediking over 'Volharding', in Topeka (Kansas) USA; nr. 64-0619)

De tweede getuige

De tweede getuige, Gordon Lindsay, deed uitgebreid verslag over de tijd dat hij met William Branham samenwerkte.

Hij beschrijft die periode: tot aan de derde fase van W. Branhams bediening. *

We citeren uit Gordon Lindsays boek:

'William Branham, a man sent from God'

('William Branham, een man van God gezonden' - Uitgave 'The Voice of Healing'; 216 blzn.)

Eerst een tweetal gebeurtenissen uit het hoofdstuk:

'DRAMATISCHE GEBEURTENISSEN IN BROEDER BRANHAMS BEDIENING NA DE VERSCHIJNING VAN DE ENGEL'

Onmiddellijk volgend op de gebeurtenissen van het vorige hoofdstuk, begonnen grote tekenen en machtige werken Gods de bediening van broeder Branham te volgen. In een tijdsbestek van drie maanden gebeurden zóveel dingen op het fenomenale vlak, dat het opnoemen ervan verscheidene boeken zou vullen. Hoe de zaak zo alom bekend werd in een korte tijd, is nog steeds moeilijk te vatten. Binnen zes maanden kwámen mensen of schreven ze van over de landsgrenzen heen.

Sommigen zagen hem in een visioen en kwamen naar Jeffersonville om na te vragen of er daar iemand was met die naam.

Mensen uit de stad zouden hen naar de tabernakel verwijzen. Dan zouden die mensen die daar kwamen met vreugdevolle harten hen de geschiedenis verhalen.

HET OPWEKKEN VAN DODEN

In de loop van de zomer werd broeder Branham uitgenodigd om naar Jonesboro, Arkansas, te komen naar de 'Bijbel-Uur Tabernakel', waar Rev. Richard Reed voorganger is.

* Nadere informatie over deze derde fase is op aanvraag [ook in het Nederlands] beschikbaar in talrijke publikaties, zoals:

- 'Waarom mensen zo heen en weer geslingerd worden' [nr. 56-0101]
- 'Wendt u om, naar Jezus' [nr. 63-1229E] en meerdere andere.

De mensen waren naar de kleine stad, bijeengekomen uit acht-en-twintig staten en Mexico, en naar schatting woonden ongeveer 25.000 mensen de samenkomst bij. Ze verbleven in tenten, vrachtwagens en caravans, en sommigen sliepen in hun auto's.

Er werd gezegd, dat over een afstand van 80 kilometer in de omtrek geen hotel accommodatie meer beschikbaar was.

Op de laatste avond van de diensten, net toen de evangelist naar het podium kwam, met duizenden samengepakt in en om de tabernakel, begon de chauffeur van een ambulance die aan de rechterkant stond, te roepen en te gebaren om zijn aandacht te trekken.

Hij zei: "Broeder Branham, mijn patiënte is overleden; kunt u niet bij haar komen?"

Iemand zei: "Er staan zo ongeveer 2000 mensen tussen hem en de rij die is gereserveerd voor ambulances; hij kan niet." Toen stapten er vier robuuste mannen naar voren, en naar mate ze begonnen met hem eruit te leiden, was het een hartroerende aanblik om de mensen te zien dringen, trachtend om dicht bij hem te komen.

De evangelist werd meegenomen naar de rij ambulances, en in een van de ambulances zag hij -knielend op de vloer- een oude man. Zijn overall was op vele plaatsen opgelapt. In zijn handen klampte hij een oude versleten hoed, genaaid met zeilgaren, en hij zei: "Broeder Branham, mamma is overleden." De man Gods liep tot dicht bij de stille gedaante en nam haar bij de hand. Haar ogen waren star en ze lag stil en ademloos. Broeder Branham, terwijl hij de diagnose doorzag, keek om naar de echtgenoot en zei: "Ze heeft kanker." De man antwoordde: "Dat is juist," en knielend op de vloer begon hij te roepen: "O God, geef mij Mamma terug."

Toen was alles stil in de ambulance voor een paar ogenblikken.

Vervolgens werd de stem van broeder Branham gehoord, die bad: "Almachtige God, Schepper van Eeuwig Leven, Gever van alle goede gaven, ik smEEK U in de Naam van Uw zeer geliefde Zoon, Jezus Christus, om deze vrouw het leven weer te geven."

Plotseling klemde de slappe hand zich vast aan de hand van broeder Branham, en de gespannen huid rond haar voorhoofd begon te rimpelen. Toen, met een beetje hulp van broeder Branham, ging ze rechtop zitten. De verblufte echtgenoot zag wat er had plaats gevonden, sloeg zijn armen om haar heen en riep: "Mamma, Goddank, je bent weer bij me!"

Broeder Branham glipte naar de deur van de ambulance om terug te keren naar het podium. De chauffeur van de ambulance zei: "Meneer, er zijn zoveel mensen die tegen de deur staan, dat ze niet kan worden geopend". Toen liet hij hem op een andere manier naar buiten, terwijl hij tegelijkertijd zijn jas tegen de ruit hield, zodat niemand hem zou zien weggaan.

HET BLINDE MEISJE DAT HAAR VADER HAD VERLOREN

Toen hij op het terrein kwam, stond het volgepakt met mensen die in een druilerige regen stonden. Hij begon zich een weg te banen door de menigte. Geen van hen schonk hem enige aandacht, want zij hadden hem nooit eerder gezien. Dag en nacht was de tabernakel afgeladen, en weinigen verlieten het gebouw, tenzij voor sandwiches of een of andere noodzakelijke reden.

Plotseling hoorde hij een aandoenlijk roepen: "Vader, vader," riep iemand. Opziende, zag hij een blind zwart meisje dat zich door de menigte drong. Ze was haar vader kwijt geraakt en niemand probeerde haar te helpen om hem te vinden.

Dit aandoenlijke schouwspel raakte het hart van de evangelist, en hij ging haar in de weg staan, zodat ze hem zou moeten aanraken.

"Neemt u me alstublieft niet kwalijk", zei het zwarte meisje, toen ze besepte dat ze tegen iemand aan was gelopen, "Ik ben mijn vader kwijtgeraakt en ik kan de weg niet terugvinden naar de bus."

"Waar komt u vandaan?" vroeg broeder Branham. "Uit Memphis," zei ze. "Wat doet u hier?" vroeg hij.

"Ik kwam om de genezer te zien", antwoordde ze.

"Hoe hebt u van hem gehoord?"

"Vanmorgen was ik naar de radio aan het luisteren en ik hoorde mensen spreken die doofstom geboren waren. Ik hoorde een man die zei, dat hij uit Missouri kwam; zei, dat hij twaalf jaar lang blinden-pensioen had gehad en dat hij nu de Bijbel kon lezen. Meneer, ik ben blind geweest sinds ik een klein meisje was; grauwe staar heeft me blind gemaakt. De dokter zegt dat het om mijn oogzenuw gewikkeld zit. Als hij zou proberen om te opereren, zou ik slechter af zijn en mijn enige hoop is om bij de genezer te komen, en dan zal Gód mij genezen. Er werd me verteld dat dit zijn laatste avond is. En ze zeggen dat ik zelfs niet in de búúrt van het gebouw kan komen. En nu ben ik mijn vader kwijtgeraakt in de massa, wilt u me alstublieft helpen om bij de bus te komen meneer?"

Natuurlijk kon het meisje, omdat ze blind was, niet zien tegen wie ze sprak, en niemand van de mensen bij haar in de buurt hadden hem ooit eerder gezien, en ze vroegen zich af wie deze man was, die aandacht had voor dit zwarte meisje.

Toen zei broeder Branham, om haar geloof te testen: "Geloof u de die dingen die u hebt gehoord, speciaal terwijl we zoveel fijne doktoren hebben vandaag?"

Ze antwoordde: "Ja zeker, de doktoren zijn in gebreke gebleven om wat ook maar voor mij te doen. Ik geloof, dat de geschiedenis van de engel die broeder Branham bezocht, wáár is. Als ú me slechts zou willen helpen naar waar de man is, dan zal ik in staat zijn om mijn vader te vinden."

Dit was te veel voor broeder Branham. Hij boog zijn hoofd terwijl tranen over zijn wangen rolden. Toen, zijn hoofd opheffend, zei hij: Dame, misschien ben ik degene naar wie u zoekt."

Ze greep hem bij de revers van zijn jas.

"Bent ú de genezer?", riep ze? Met tranen die over haar wangen stroomden, smeekte ze: "Ga mij niet voorbij, meneer.

Heb medelijden met mij, een blinde vrouw."

Iemand zou zich de blinde Fanny Crosby mogen herinneren, die schreef: "Ga mij niet voorbij o Heiland, ga mij niet voorbij; terwijl Gij and'ren zegent Heiland, ga mij niet voorbij."

Natuurlijk, ze had gehoord dat andere blinden genezen werden, en was gekomen in het geloof dat ook zij haar gezichtsvermogen zou ontvangen als ze bij broeder Branham zou kunnen komen.

"Maar", zei de evangelist, "ik bèn geen genezer, ik ben broeder Branham; Jezus Christus is uw Heelmeester."

Toen, nadat hij het blinde meisje had gevraagd om haar hoofd te buigen, begon hij te bidden:

"Heer, zo'n 1900 jaar geleden, werd een ruw houten kruis door de straten van Jeruzalem gesleept, slepend door de bloedige voetstappen van de drager. Op weg naar Golgotha, viel zijn tengere lichaam onder de last van het kruis. Toen kwam Simon van Cyrene langs, en hielp Hem het te dragen. Nu, Heer, een van Simons kinderen staat hier, rondtastend in duisternis. Ik ben er zeker van dat U het begrijpt."

Op dat moment riep het meisje: "Eens was ik blind; nu kan ik zien!" De mannen die kwamen voor broeder Branham, kwamen naderbij. Al de mensen onder de schijnwerpers herkenden toen deze jongeman als broeder Branham.

- Terwijl ze zich naar hem toe haastten, gebeurde er nog een hartroerend iets:

Een oude man met een verminkt been, leunend op een kruk, had naar dit schouwspel gekeken, en hij riep uit: "Broeder Branham, ik ken u; ik heb acht uur lang in deze regen gestaan, heb medelijden met mij!"

"Geloof u en aanvaardt u mij als Gods dienstknecht?", werd hem gevraagd. "Dat geloof ik."

Hij antwoordde: "Dan, in de Naam van Jezus Christus, de Zoon van God: 'u bent genezen'! U mag uw krukken wegwerpen."

En onmiddellijk werd zijn verminkte been recht gemaakt.

* einde citaat *

(Uit: *'William Branham, a man sent from God'*. Page 92-94.)

Over de opstanding van de Finse jongen vertelt Gordon Lindsay in een ander boek, namelijk: *'The House The Lord Built'*.

Hij beschrijft in deze publicatie eerst nog een tweetal andere karakteristieke voorvallen:

EEN BEDRIEGER ONTMASKERD

...Twee mannen... (in Windsor - Ontario Canada; -Vert.) zouden de evangelist (William M. Branham; Vert.) in de val laten lopen. Tijdens het bidden voor de zieken in de volgende samenkomst, kwam een van deze mannen naar voren in de gebedsrij. Hij had een lijst met aandoeningen op zijn kaart geschreven.

De evangelist wierp een blik op hem; wenkte hem door te lopen, zeggende dat er niets aan de hand was met de man.

De bedrieger protesteerde echter, verklarend dat er een lange lijst zaken op zijn kaart geschreven stond.

Plotseling pauzeerde de evangelist, en begon toen op strenge toon te spreken. "Wat is dit!" riep hij. "Ik zie twee mannen tegenover elkaar aan een tafel zitten, plannen makend. Ja, ze smeden het plan om op dit podium te komen en vóór te geven dat ze ziek zijn. U bent één van deze mannen!" zei de evangelist beschuldigend. "Hoe komt het, dat u overeengekomen bent om deze grote zonde te begaan? Hoe komt het, dat u samen het plan hebt opgevat om de Heilige Geest voor te liegen?"

De kleur trok weg uit het gezicht van de man, en zijn brutale geest verdween. Met schrik vervuld door deze ontmaskering door de Heilige Geest, viel hij op zijn aangezicht en smeekte om genade.

De machtige manifestatie der gaven had tot gevolg, dat het een diep besef van Gods Tegenwoordigheid teweeg bracht.

* Einde citaat *

(Volledig getuigenis in W. Branhams prediking: 'Drie Soorten Gelovigen'; nr. 63-1124E)

DE MERKWAARDIGE GENEZING VAN WILLIAM D. UPSHAW

De merkwaardige genezing in de Branham-samenkomsten van het voormalig congreslid William D. Upshaw was van dien aard, en de omstandigheden waren zó welbekend, dat twijfelaars er een harde dobber aan hadden om het te verklaren.

Het was méér dan een genezing; er was een scheppend werk * verricht in zijn lichaam, wat hem in staat stelde om weer te lopen, na bijna zestig jaar gebrekkig te zijn geweest.

Het voormalige congreslid diende vier termijnen voor de staat Georgia.

Eens was hij, op een secundaire plaats, kandidaat voor het presidentschap van de Verenigde Staten. Hij was een buitengewoon begaafd spreker, en zijn naam was bij miljoenen mensen bekend.

Toen de jonge Upshaw achttien jaar was, viel hij op het dwarsstuk van een wagenspant en brak zijn wervelkolom. Gedurende zeven jaar was hij totaal invalide. Door zijn eigen krachtige inspanningen leerde hij tenslotte om met behulp van krukken te lopen.

Toen ik hem de eerste keer ontmoette, nadat hij de krukken gedurende bijna zestig jaar had gebruikt, was hij in staat om zich voort te bewegen op een pijnlijke en vervelende manier, ondersteund door krukken.

Hij had onze reddings- en genezingscampagnes bijgewoond in Los Angeles, waar duizenden werden gered en genezen.

Op een dag, gedurende de samenkomst, vroeg hij, of hij mij kon bezoeken. Hij vertelde me over de verwonding die hem al deze jaren op krukken had gehouden.

Het ongeval had duidelijk bepaalde vitale zenuwen afgesneden.

Klaarblijkelijk zou er een scheppend werk moeten worden gedaan vóór hij zou kunnen lopen. Ik moedigde hem aan om door te gaan met het bezoeken van de genezings-diensten.

Ik vertelde hem dat God hem kon genezen, maar dat zijn geloof het nodig had om te groeien, totdat het de belofte kon vastpakken voor het benodigde wonder.

Ik herinner me niet of er wel of niet voor hem gebeden was op dat moment, maar ik weet dat hij voortging met de samenkomsten regelmatig te bezoeken.

* Onder meer in de prediking 'Wendt u om naar Jezus' (Nr. 63-1229E) spreekt William Branham over het 'in bestaan spreken', zoals dat plaats vond in de derde fase van zijn bediening.

Twee jaar later was ik aanwezig in de Branham-samenkomsten in dezelfde stad. Broeder Branham vertelde mij, dat hij in een visioen de genezing van een staatsman had gezien.

De volgende avond, terwijl hij het podium verliet, en terwijl hij nog steeds onder de zalving was, zei hij: "Het Congreslid is genezen." William Upshaws hart sprong op en gelovend dat dat wat hem gezegd werd wáár was, ging hij staan en begon te lopen!

Hij zei, met zijn eigen woorden: "Ik legde mijn krukken aan de kant en begon naar mijn gelukkige, juichende vrouw toe te lopen... en de bodem van de hemel viel eruit! De Hemel kwam in onze zielen neer om me te begroeten, en heerlijkheid kroonde de genadetroon."

Gedurende verscheidene jaren daarna reisde de hoogedel-gestrenge heer William D. Upshaw kriskras door het land, zijn getuigenis gevend in vele steden van Amerika, inclusief Washington D.C., waar hij vele jaren als Congreslid had doorgebracht.

Zijn getuigenis werd gepubliceerd in een aantal van Amerika's belangrijkste nieuwsbladen.

Net als de blinde, die zich waste in Siloam, en die tot veler verbazing ziende werd, werd op gelijke wijze de wonderbaarlijke genezing van deze staatsman een van de meest bijzondere getuigenissen van Gods kracht in de twintigste eeuw.

* Einde citaat *

(Uitgebreid getuigenis over William Upshaw in W. Branhams toespraak:
'De Koningin Van Scheba', - South Bend [Ind.] U.S.A.; Nr. 58-0208)

DE OPWEKKING VAN DE DODE JONGEN

...Na Helsinki, gingen we naar Kuopio, dat bij de Poolcirkel ligt. Vele wonderbare wonderen vonden plaats in deze samenkomsten, maar één voorval dat gebeurde, het opwekken van een dode jongen, was het wat geweldige belangstelling trok.

We laten Pastor Soininen van Kuopio het voorval verhalen.*

"Op een vrijdag-middag, vond er een merkwaardig en opzienbarend voorval plaats, wat veel betekende voor broeder Branham en voor diegenen van ons die er bij geval getuige van waren.

* Volledig getuigenis door William Branham verteld op band nr. 53-1203:
'Getuigenis Opwekking Dode Jongen'.

Drie auto's vol van ons maakten een onvergetelijke tocht naar de nabij gelegen Puijo Sterrewacht-toren.

...Toen, toen we terugkeerden uit Puijo, gebeurde er een verschrikkelijk ongeval.

Een auto vóór ons was niet bij machte om te voorkomen dat twee kleine jongens werden aangereden die naar buiten, de straat op, kwamen rennen: de één neersmakkend op het trottoir en de ander een meter of vijf weg, op een terrein.

...Zoals gezegd, zat ik in de auto die volgde op de auto die het ongeluk had. De jongen was overreden, en toen we hem in onze auto namen was hij absoluut levenloos.

Toen broeder Branham bad: 'Heer, laat de geest van deze jongen terugkeren naar zijn lichaam', veroorzaakte plotseling iets als een elektrische stroomstoot, dat zijn lichaam schokte, en hij begon zo hard als hij kon te schreeuwen.

De andere jongen was neergesmaakt, maar niet overreden. Hij bevond zich in zeer ernstige toestand in het ziekenhuis. Nadat het wonder van de eerste jongen plaats vond, kwamen de ouders van de tweede, en zeiden: 'Maar wat dan met onze jongen?'

Broeder Branham bad, en die jongen werd óók genezen."

- Broeder Soininen vervolgt:

"In de vrijdagavond-dienst vertelde broeder Branham ons over het visioen dat hij twee jaar geleden in Amerika had gezien, en dat die middag was vervuld toen hij had gebeden voor de dode jongen.

De engel was die avond voor de dienst aan hem verschenen en herinnerde hem aan dit visioen wat hij twee jaar eerder had gezien, en dat hij tegen die tijd aan duizenden had verteld.

Nu was het vervuld. Br. Branhams komst naar Kuopio was in het eeuwige plan van God!"

* Einde citaat *

(Met toestemming van de uitgever vertaald uit:

'THE HOUSE THE LORD BUILT' , door Rev. Gordon Lindsay; - p. 62-64.)

INTERVIEW MET ERN BAXTER

De derde getuige

De derde getuige, Earl Baxter, reisde van 1947 tot 1954 dikwijls met br. Branham mee, om te helpen in de wereldwijde grote campagnes.

In het tijdschrift 'New Wine' van december 1978 wordt hij geïnterviewd.

Uit dit verslag (dat in werkelijkheid zes bladzijden beslaat) het volgende:

zou u in het kort Branhams bediening kunnen beschrijven en enige van haar hoogtepunten?

Wel, Branham had een buitengewoon 'woord van kennis'. Alvorens voor iemand te bidden, zou hij nauwkeurige details geven betreffende de kwalen van de persoon, en ook details van hun levens, hun woonplaats, activiteiten, handelingen, zelfs ver terug in hun kindertijd. Branham maakte nooit één keer een fout bij het 'woord van kennis' in al de jaren dat ik bij hem was. Dat beslaat in mijn geval duizenden keren. Branhams gebruik van het 'woord van kennis' begon in wezen als een verschijnsel in zijn hand. *

Hij zou de hand van iemand in de zijne nemen. Onmiddellijk zou er onderaan zijn duim, in het dikke gedeelte van zijn hand, een specifieke manifestatie zijn, overeenkomend met de ziekte of de nood. Omdat ik het verschijnsel zo vaak zag, begon ik te vatten wat dezen waren en werd in staat om ze te lezen. Tuberculose was een licht-roze gloed. Kanker was een boosaardig rood verschijnsel, waarbij de bol van zijn duim gewoon heen en weer leek te bewegen als een golf.

* De Engel die hem in mei 1946 zijn bediening als de voorloper van Jezus' wederkomst aanzegde, kondigde ook aan dat hem, net als Mozes, twee tekenen zouden worden gegeven. Het eerste wat zich openbaarde was het teken aan zijn hand, waarover Ern Baxter hier getuigt.

Was het werkelijk zichtbaar?

Ja, je kon het zien. Toen maakte dit plaats voor het rechtstreekse gesproken woord, waar hij nauwkeurige details zou geven over de persoon. Hij miste nooit, en dit maakte een geweldige indruk. **

Branham introduceerde ook waarschijnlijk bevrijding in haar vorm in die tijd. Hij wierp geesten uit. Dit maakte de grote samenkomsten erg gevoelig voor de aanwezigheid van demonische machten.

...Velen van de er na komende 'genezers' ontleenden hun eerste stap aan hem.

Kunt u een paar van de meest gedenkwaardige momenten met hem herinneren en enige van de gebeurtenissen die u nog levendig bijstaan uit de tijd dat u met hem samen was?

Wel, om te proberen om me een paar buitengewone bovennatuurlijke gebeurtenissen te herinneren, of die eruit te pikken, is een beetje moeilijk, omdat het gewoon een aanéenschakeling (letterlijk: 'een parade') van het bovennatuurlijke was.

Bij één gelegenheid, we waren in de zuidelijk staten, in een grote samenkomst in een gehoorzaal - de eerste of tweede avond daar -, kwam een bepaalde man naar broeder Branham in de genezingsrij.

Hij keek naar hem, en zei: "Meneer, ik zie dat u in deze rij bent gekomen vanavond om mij een val te zetten".

Het geval is: ik zie u gisteravond in een kamer zitten rond een tafel met vier andere voorgangers.

U bent voorganger in die en die denominatie."

Hij wees naar boven naar het balkon en zei: "Die vier mannen die daar boven zitten, zijn uw vrienden, en u hebt gisteravond een complot gesmeed hoe mij een val te zetten. Ik zou u gaan vertellen wat er niet in orde met u was, en u zou het gaan ontkennen."

Ze keerden zich gewoon om en vluchtten het gebouw uit.

* einde citaat *

(Vertaald uit: 'New Wine' - december 1978; p. 6 en 7.)

** Ook het tweede teken: openbaring over omstandigheden van de mensen die tot hem kwamen, maakte Baxter dus mee.

ENGELSE ZENDELING OPGEWEKT

Nog een getuigenis

'De werken die Ik doe, zult gij ook doen '.

- Dit woord is in de bediening van William Branham volledig vervuld. Er zijn dingen voorgevallen, die de medische wetenschap voor een raadsel hebben doen staan - armen die aangroeiden en doden die werden opgewekt.

Een Engelsman, die jarenlang in de Kongo als zendeling werkzaam is geweest en bij zijn terugkeer in Engeland een interview had met Koningin Elisabeth, stierf in een der samenkomsten in Jeffersonville.

Zijn vrouw, hoofdverpleegster in St. Louis, stelde de dood vast. Schijndood was uitgesloten.

Uit zijn eigen mond heb ik later zijn getuigenis gehoord.” *

* einde citaat *

(Uit: 'Gods Woord houdt stand in eeuwigheid' blz. 6, door Hugo S. Vermaat)

* De opstanding van deze zendeling, (Rev. E. Way), is te horen op de bandopname van de betreffende samenkomst: 'Op de bres staan'; nr. 63-0623M.

** Volledig getuigenis verteld in de prediking: 'De Verworpen Koning'; nr. 60-0515M.

PUBLICATIE VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN

('FULL GOSPEL MEN'S VOICE' Februari 1961; pagina 1 en 3)

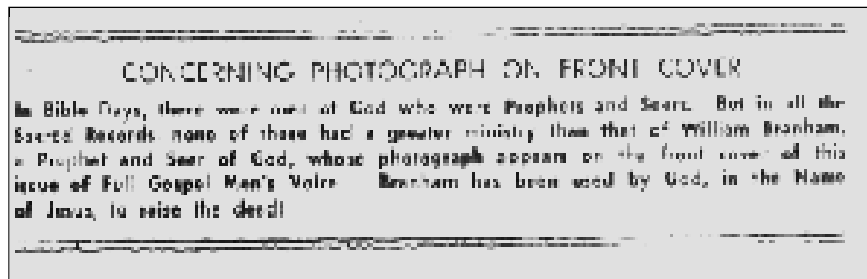
*Voorpagina van de ' Full Gospel
Men's Voice' van februari 1961*

In 1961 verscheen op de voorpagina van het internationale maandblad van de Full Gospel Business Men ('Volle Evangelie Zakenlieden') deze foto van William Branham.

Ze hoort bij een artikel waarin hij vertelt over de vertroostende dingen die hij zag en hoorde, toen de Heere hem even meenam 'Voorbij de voorhang van de tijd'. **

Op bladzijde 3 legt de redactie het volgende getuigenis af over het werk dat Gods Geest in onze dagen werkte: iets wat 'velen voorzeker niet zullen geloven, als iemand het hun verhaalt...' (Zie Handelingen. 13: 40-41)

BETREFFENDE DE FOTO OP DE VOORPAGINA

In Bijbelse dagen waren er mannen Gods, die profeten en zieners waren. Maar in heel de 'Heilige Geschiedenis' had niemand van hen een grotere bediening dan William Branham, een Profeet en Ziener van God, wiens foto is afgebeeld op de voorpagina van dit nummer van de Full Gospel Men's Voice. Branham is door God gebruikt om, in de Naam van Jezus, de doden op te wekken!

Het bijschrift bij W.M. Branham's foto op de FGMVoice omslag - febr. '61

OM TE VERENIGEN...

"Ik was met William Branham verbonden als zijn manager gedurende verscheidene jaren, gedurende de tijd dat zijn bediening de speerpunt was van de geweldige wereldomvattende bevrijdings-opwekking. Broeder Branham te kennen betekende hem lief te hebben.

Zijn karakter was liefhebbend en vriendelijk, en zijn fijngevoeligheid reageerde intens op het lijden en de pijn van anderen. Zo groot was zijn medelijden met de zieken en aangevochtenen, dat hij bij tijden zijn eigen gezondheid er onder liet lijden, als hij lange uren aan het bidden was voor eindeloze rijen zieken.

Zijn opdracht is om het volk van God te verenigen, niet om hen verder te verdelen in leerstellige tegenstellingen. Alleen als het aankwam op zijn eigen roeping, dan was er geen twijfel of aarzeling. Wanneer hij onder Gods zalving was, dan sprak hij onbevreesd, en de gave, zoals ik er getuige van was, was praktisch onfeilbaar.

In de vele honderden keren dat ik hem zag spreken onder de zalving, zou hij, zonder te missen, de geheimen van de harten der mensen uitspreken: dingen die hij onmogelijk kon weten. Het leven van de persoon was dikwijls van die ure aan veranderd."

** einde citaat **

Rev. Gordon Lindsay over W.M. Branham, na diens heengaan in december 1965.
Uit : 'The Voice Of Healing' - februari 1966

EEN STEM...

Waarom geeft God buitengewone tekenen aan profeten?

Omdat zo'n teken een stem heeft: God, sprekend door Zijn profeet:

*“Indien zij u niet geloven en geen acht geven op wat het éérste teken te zeggen heeft,
dan zullen zij geloven wat het twééde teken te zeggen heeft.”*

(Exodus 4: 8 - Statenvertaling)

*“Voorzeker, de Here Here doet geen ding,
of Hij openbáárt Zijn raad aan Zijn knechten, de profeten.”*

(Amos 3: 7-8)

“Wie een oor heeft, die hore wàt de Geest tot de gemeenten zegt...”

(Openb. 3: 14, 19-22)
